GOLFUL DELFINULUI

---

de Gordon R. Dickson

Desigur, nu exista nici un motiv ca o femeie care vine la „Golful Delfinului” să fie neapărat frumoasă, dar Mal nu se aştepta chiar la aşa ceva.

Castor şi Polux nu se întorseseră încă în bazinul staţiei. Probabil că plecaseră aşa cum se mai întîmplase şi cu alţi delfini sălbatici, şi în prezent Mal purta în el teama că Fundaţia Willernie ar putea găsi un pretext ca să le taie fondurile pentru continuarea cercetărilor. Mal începuse să aibă temeri încă în momentul cînd apăruse Corwin Brayt la conducere. Deşi Brayt nu făcuse nici o aluzie. Era simţămîntul pe care Mal îl avea în preajma acestui individ înalt şi distant. Şi astfel se întîmplă că Mal se găsea pe ţărm scrutînd oceanul cînd şalupa de aprovizionare de pe continent aduse oaspetele.

Ea păşi pe debarcader sub privirile lui. Fata-i făcu semn cu mîna de parcă s-ar fi cunoscut de cine ştie cînd, după care urcă scările care duceau de la debarcader la terasa din faţa clădirii principale a staţiei.

— Salutare, zise ea zîmbind şi se opri înaintea lui. Eşti cumva Corwin Brayt?

Mal fu subit conştient de imaginea lui anostă care contrasta cu frumuseţea ei frapantă. Era brunetă, puţin cam prea înaltă pentru o fată, dar nu aceste aspecte o puteau descrie. Era perfectă, iar zîmbetul i se desena cu o anume stranietate.

— Nu, rosti el. Eu sînt Malcom Sinclair. Corwin este înăuntru.

— Mă numesc Jane Wilson, se prezentă ea. „Background Monthly” m-a trimis aici pentru un reportaj despre delfini. Lucrezi cu delfini?

— Da, răspunse Mal. Am început totul cu dr. Knight.

— Minunat, zise ea. Deci, îmi poţi spune cîte ceva. Erai aici cînd dr. Brayt a preluat conducerea după moartea doctorului Knight?

— Mr. Brayt, o corectă el.

Da. Emoţia pe care o simţea în faţa ei era atît de profundă şi puternică încît i se părea că o învăluise şi pe ea. Dar pe figura ei nu se putea vedea nimic.

— Mr. Brayt? repetă ea. Cum se comportă personalul faţă

de el?

— Ei bine, zise Mal sperînd s-o vadă zîmbind încă o dată, toată lumea s-a acomodat.

— Înţeleg, spuse ea. Presupun că este un bun şef de lucrări.

— Este un bun administrator, admise Mal. Nu este implicat în activitatea de cercetare.

— Nu? se holbă ea. Dar nu l-a înlocuit pe dr. Knight după moartea sa?

— Hmmm... făcu Mal. Depunea eforturi serioase ca să-şi canalizeze atenţia la conversaţie. Nici o femeie nu-l afectase în aşa hal ca acuma. Ştii, el funcţionează aici doar ca administrator al staţiunii. Iar majoritatea fondurilor primite vin din partea Fundaţiei Willernie. Aveau încredere în dr. Knight, dar de cînd a murit... ei bine, voiau pe cineva de la ei care să-l înlocuiască. Nu-i treaba noastră.

— Fundaţia Willernie, zise ea. N-am auzit pînă acuma.

— A fost creată de un individ numit Willernie din St. Louis, Missouri, răspunse Mal. A adunat bani de pe urma fabricării ustensilelor de bucătărie. Cînd a murit, a lăsat în urmă un cartel şi o fundaţie care să încurajeze cercetările ştiinţifice. Mal zîmbi. Dar să nu mă întrebi cum a ajuns la toate astea de pe urma ustensilelor de' bucătărie. Nu ţi-am dat prea multe informaţii, aşa-i?

— E mai mult decît ştiam acum un minut, zise ea zîmbind. Pe Corwin Brayt îl cunoşteai încă înainte să vină aici?

— Nu. Mal scutură din cap. N-aş spune că-l cunosc bine. Ştii, el stă toată ziulica acolo sus, în birou, iar eu stau aici, cu Castor şi Polux, cei doi delfini sălbatici care vizitează staţiunea. Corwin şi cu mine nu ne prea vedem.

— Pe insuliţa asta?

— Bănuiesc că sună caraghios, dar amîndoi sîntem destul de ocupaţi.

— Cred că aşa-i, zîmbi ea din nou. Poţi să mă conduci pînă la el?

— Pînă la el? zise Mal realizind subit că erau tot pe terasă. Oh, da... De fapt, tu pentru Corwin ai venit.

— Nu numai pentru Corwin, spuse ea. Am venit pentru toate lucrurile de aici.

— Bine, am să te conduc la biroul lui. Urmează-mă.

Traversară terasa, intrînd în răcoarea aerului condiţionat. Corwin Brayt folosea constant aerul condiţionat, de parcă voia să-şi potolească uscăciunea interioară cu briza răcoroasă a atmosferei montane. Mal o conduse pe Jane prin micul coridor care se termina cu o altă uşă, dînd într-un birou spaţios cu ferestre enorme. Un bărbat înalt, zvelt, lat în umeri, îşi ridică figura învăluită de o rigiditate studiată şi se ridică în picioare văzînd-o pe Jane.

— Corwin, zise Mal, ţi-o prezint pe Miss Jane Wilson de la „Background Monthly”.

— Da, zise Corwin inexpresiv, adresîndu-i-se lui Jane, şi dădu ocol biroului. Am primit ieri o notificare privind venirea dumitale. N-aşteptă ca Jane să-i ofere mîna, ci o întinse pe a lui. Degetele lor se întîlniră.

— Eu trebuie să mă întorc la Castor şi Polux, zise Mal, luînd-o din loc.

— Ne vedem mai tîrziu, strigă Jane în urma lui.

— Da, desigur, s-ar putea, răspunse el şi dispăru. Închizînd uşa biroului lui Brayt, se opri pentru o clipă în holul obscur şi răcoros şi-şi închise ochii. „Nu te prosti” - îşi spuse el – „o tipă ca ea găseşte totdeauna unul mai bun ca tine. Probabil că a şi găsit.” Deschise ochii şi o luă înapoi spre bazinul din spatele staţiunii, spre lumea necunoscută a delfinilor.

Cînd ajunse acolo, Casfor şi Polux reveniseră. Bazinul lor avea o ieşire spre albastrul apelor Caraibe. În primele zile de activitate la „Golful Delfinilor”, delfinii fuseseră îngrădiţi într-un bazin închis, ca toate animalele aflate în captivitate. Doar ceva mai tîrziu, cînd lucrurile evoluaseră dincolo de ceea ce dr. Knight numise „Bariera mediului ambiant”, noţiunea îl obligase la deschiderea bazinului spre mare, aşa că delfinii cu care lucrau puteau veni şi pleca atunci cînd doreau.

Plecau şi veneau înapoi. Uneori plecau pentru totdeauna. Ciudat era că delfinii sălbatici veneau din cînd în cînd din nou, aşa se făcea că dispuneau în permanenţă de delfini în staţiune.

Castor şi Polux erau ultima pereche. Se arătaseră în urmă cu patru luni, după ce delfinul care-i frecventa dispăruse. Liberi, independenţi, se dovediseră foarte dornici de cooperare. Dar bariera nu fusese trecută.

În acel moment alunecau înainte şi-napoi unul pe lîngă al-

tul sub apă, folosind toată lungimea bazinului, trupurile lor identice aproape că se atingeau la fiecare trecere. Înregistrările relevau o conversaţie purtată în ultrasunete, de la 80 la 120 de kilociclii pe secundă. Felul în care se deplasau sub apă era în acel moment ceva ce Mal nu mai văzuse înainte. Era o mişcare la fel de regulată si ritualizată ca un dans. Se aşeză şi-şi puse căştile conectate cu hidrofoanele montate la capetele bazinului. Vorbi în microfon întrebîndu-i despre semnificaţia mişcărilor, dar ei nu-l băgară în seamă, continuîndu-şi dansul. Zgomotul paşilor din spatele lui îl făcură să se întoarcă. O văzu pe Jane Wilson apropiindu-se de treptele de la uşa din spate mergînd alături de silueta îndesată a lui Pete Adant, mecanicul staţiunii.

— Uite-l, zise Pete apropiindu-se. Eu trebuie să mă întorc.

— Mulţumesc.

Jane îi dărui lui Pete zîmbetul care-l zdruncinase pe Mal ceva mai devreme. Pete se întoarse şi urcă treptele. Ea se îndreptă spre Mal.

— Te deranjez cumva?

— Nu. Îşi scoase căştile. Oricum, nu-mi prea răspundeau.

Ea privi la cei doi delfini înlănţuiţi în dansul lor subacvatic, apa spumegînd la suprafaţă după cum ei se răsuceau încoace şi-ncolo.

— Răspunsuri? se miră ea.

El îi adresă un zîmbet puţin crispat.

— Noi le numim răspunsuri, zise. Arătă spre cele două siluete netede care dădeau ocol bazinului. Uneori le punem întrebări şi ne răspund.

— Răspunsuri informaţionale?

— Cîteodată. Vrei să-ţi arăt ceva anume?

— Orice! rosti ea. Cred că tu eşti cel cu care trebuie să vorbesc, nu Brayt. El m-a trimis aici. Am înţeles că tu eşti cel cu ipotezele.

— Ipoteze? întrebă el obosit, simţindu-şi sufletul scufundîndu-se în el.

— Vorbeam despre anumite noţiuni, răspunse ea. Ideea că dacă există o oarecare civilizaţie interstelară, ea ar putea aştepta din partea pămîntenilor să se mai cizeleze înainte de a lua contact cu ei. Şi prima încercare ar putea fi nu una tehnologică de genul dezvoltării unui mijloc de transport hiperluminic, ci o încercare de natură sociologică...

— Ca încercarea de a comunica cu o organizare străină omului, ca cea a delfinilor de exemplu, o întrerupse el brusc. Corwin ţi-a vorbit de chestiile astea?

— Am auzit de toate astea înainte de a veni aici, pretinse ea. Credeam că teoria asta-i aparţine lui Brayt.

— Nu, zise Mal. Îmi aparţine mie. El o studia. Văd că nu te prea umflă rîsul.

— Aşa ar fi normal?

Ea privea atentă mişcările delfinilor. Deodată, el simţi o gelozie puternică, văzînd cum îi captau atenţia, iar emoţia-l determină să facă ceva ce n-ar fi avut curaj să facă înainte.

— Vino cu mine pe continent, zise el, vom cina împreună. Am să-ţi explic o grămadă de lucruri.

— Perfect.

Ea şi mută privirea de la delfini la el, iar el fu destul de surprins s-o vadă încruntîndu-se.

— Sînt o mulţime de lucruri pe care nu le înţeleg, murmură ea. Crezusem că de la Brayt aş avea ceva de învăţat. Dar eşti tu... şi delfinii.

— Sper să putem clarifica la cină şi situaţia asta, zise Mal, nu prea sigur, dar fără să-i pese prea mult. Hai, elicopterele sînt în partea de nord a insulei.

*

Zburară cu elicopterul spre Carupano şi se aşezară să cineze la un restaurant plutind pe albastrul mării în faţa oraşului, ascultînd vocile amabile ale venezuelanilor de la mesele din jur.

— De ce ar trebui să rîd de teoria ta? reîncepu ea cînd se aşeză să mănînce.

— Cei mai mulţi o iau drept un motiv principal al eşecurilor staţiunii noastre, răspunse el.

Sprîncenele ei negre se arcuiră.

— Eşecuri? spuse ea. Credeam că faceţi chiar progrese.

— Şi da, şi nu. Chiar înainte ca dr. Knight să moară, ne am lovit de aşa-numita barieră a mediului ambiant.

— „Bariera mediului ambiant”?

— Da. Mal îşi înfipse furculiţa în salata de fructe din mare. Experienţa noastră se bazează pe munca depusă de dr. John Lilly. Ai citit cartea sa „Omul şi delfinul”?

— Nu, zise ea.

El îi aruncă o privire uluită.

- A fost un pionier al experienţelor cu delfinii, spuse Mal. Credeam că primul lucru pe care l-ai făcut înainte să vii aici a fost citirea acestei cărţi.

— Prima dată, răspunse ea, am încercat să aflu cîte ceva despre Corwin Brayt. Şi n-am prea avut noroc cu asta. De aceea am ajuns aici în ideea că el, şi nu tu, se ocupă cu delfinii.

— De asta m-ai întrebat dacă ştiu cîte ceva despre el?

— Aşa-i, admise ea. Dar vorbeşte-mi despre bariera aceea.

— Nu sînt prea multe de spus, rosti el. Ca multe alte probleme esenţiale, este simplă de enunţat. În primul rînd, lucrînd cu delfinii, se părea că primii cercetători ajunseseră destul de departe, dialogul părea ca şi realizat, doar o simplă chestiune de interpretare a sunetelor prin care conversează ei, în limita percepţiei umane şi chiar dincolo de ea. Se încerca familiarizarea delfinilor cu limbajul uman.

— Şi lucrurile nu au prea mers.

— Au mers. S-au făcut multe, dar ne-am trezit brusc în faţa concluziei că înţelegerea nu este sinonimă cu simplul dialog.

Privi spre ea.

— Tu şi cu mine vorbim aceeaşi limbă, dar oare înţelegem exact ce vrea celălalt să spună?

Ea-i aruncă o privire, apoi scutură încet din cap fără să-şi dezlipească privirile de pe figura lui.

— Ei bine, zise Mal, în mod sigur, asta este problema noastră în privinţa delfinilor, dar pe o scară mult mai largă. Delfini, precum Castor şi Polux, pot discuta cu mine, dar nu putem dialoga dincolo de un anumit nivel.

— Vorbeşti de o comunicare intelectuală, nu? zise Jane.

— Exact, răspunse Mal. Sîntem de acord cu notarea lor drept auditoriu, ceva similar, dar nu cu ceva mai evoluat. Eu îi pot spune lui Castor: „Golfstreamul este un puternic curent oceanic”, şi el va fi de acord, dar nici unul din noi nu va avea nici cea mai vagă idee despre sensul în care celălalt a înţeles asta. Imaginea mea mentală a Golfstreamului nu coincide cu imaginea lui Castor. Noţiunea mea de putere se raportează la faptul că sînt de şase picioare înălţime, cîntăresc 76 de funzi şi-

mi pot deplasa corpul împotriva forţei de atracţie gravitaţională. Castor este de şapte picioare lugime, poate înota cu mai mult de 40 de mile pe oră, şi, pe cît ştie el, nu cîntăreşte nimic, din moment ce greutatea lui de 400 de funzi dizlocă o cantitate egală de apă. Deci, conceptul de forţa gravitaţională îi este cu totul necunoscut. Ideea mea de „ocean” nu coincide cu a lui, iar în ceea ce priveşte noţiunea de „curent oceanic”, poate se ajunge la o coincidenţă, sau poate este vorba de reprezentări cu totul diferite. Deci, pînă acum, n-am găsit încă un mijloc de a sparge bariera.

— Delfinii au încercat şi ei acest lucru?

— Cred că da, zise Mal. Dar n-am nici o dovadă. La fel cum nu pot să demonstrez nici dezvoltarea inteligenţei delfinului spre noţiuni abstracte, din afara inteligenţei umane, pe care ei să mi le fi relevat. Sau să demonstrez că au ajuns să se folosească de procese mentale tipic umane. Şi în aceste probleme am dat greş, deoarece cred, aşa cum credea şi dr. Knight, în golul informaţional indus de bariera mediului ambiant.

Ea continua să-l privească.

— Trebuie să învăţăm să vorbim ca delfinii, rosti el. Delfinii vor trebui să înveţe să gîndească la fel ca noi. De aproape şase ani încercăm asta, dar nici una din părţi n-a reuşit mare lucru. Aproape fără să se gîndească, îi spuse ceva ce-ar fi trebuit să ţină pentru el. Mă tem că fondurile ne vor fi tăiate chiar zilele astea.

— Tăiate? De Fundaţia Willernie? întrebă ea. De ce-ar face-o?

— Fiindcă n-am progresat de multă vreme, zise Mal cu amărăciune. Nici un succes palpabil. Mă tem că timpul acordat a expirat şi el. Şi dacă s-a întîmplat nu-l vom mai recupera niciodată. Acum şase ani exista un mare interes în jurul delfinilor. În prezent sînt cu totul ignoraţi şi uitaţi.

— Nu fii aşa de sigur că cercetările nu vor mai fi reluate.

— Dar simt asta, zise el. Este modul meu de a comunica cu o altă specie, mod care funcţionează foarte bine şi aplicat la specia umană. Simt că am avut o şansă, care, dacă-mi scapă, n-o s-o mai am niciodată. Ciocăni încet cu pumnul în masă. Nenorocirea este că **ŞTIU** că şi delfinii încearcă din răsputeri să comunice cu noi, dar nu ştiu cum procedează, cum încearcă să mă facă să-i înţeleg.

Jane, relaxată, îl tot privea.

— Pari foarte sigur de asta, rosti ea. Ce te face să fii atît de sigur?

El îşi descleştă pumnul şi se aşeză din nou pe fotoliu.

— Ai văzut vreodată fălcile unui delfin? întrebă el. Sînt lungi. Îşi întinse mîinile în aer ca să-i arate. Şi fiecare falcă posedă 88 de dinţi ascuţiţi. De cele mai multe ori, un delfin de talia lui Castor cîntăreşte mai multe sute de funzi şi se poate deplasa în apă cu viteză incredibilă. Te-ar putea zdrobi cu uşurinţă, asta dacă n-ar prefera să te sfîşie cu dinţii sau să-ţi rupă oasele cu lovituri de coadă. Îi aruncă o privire întristată. În ciuda acestor capacităţi, în ciuda faptului că omul a prins şi a ucis delfini - chiar şi noi am făcut-o la începutul experienţelor şi că delfinii îşi folosesc forţa împotriva duşmanilor lor naturali din mare, nici unul n-a atacat vreodată o fiinţă umană. Aristotel, scriind despre ei în secolul IV î.e.n., vorbeşte despre frumuseţea şi blîndeţea firii delfinului.

Se opri şi-i aruncă lui Jane o privire pătrunzătoare.

— Nu mă crezi, zise el.

— Ba da, ripostă ea, te cred.

El inspiră adînc.

— Scuză-mă, rosti el, dar am mai povestit astea şi altora şi am regretat c-am făcut-o. Am discutat odată cu cineva care credea că delfinii recunosc instinctiv superioritatea naturii umane. Mal rînji sfidător. Cică totul nu-i nimic altceva decît instinct. La fel ca şi cîinii, zicea tipul: cîinele admiră şi-i iubeşte pe oameni în mod instinctiv, şi-apoi s-a apucat să-mi relateze cum javra lui, pe nume Poochie, putea citi ziarele de dimineaţă ca să nu i le aducă la pat în cazul cînd conţineau articole despre tot felul de tragedii.

Jane izbucni în rîs, un rîs discret, vesel, care dizolva brusc toată încrîncenarea lui Mal.

— Oricum, continuă Mal, interesul delfinilor pentru oameni m-a convins că asta-i o indicaţie a faptului că şi ei încearcă să ne înţeleagă. Şi poate că încearcă asta de secole.

— Nu pricep de ce te temi de oprirea cercetărilor, rosti ea. Cu tot ceea ce ştii pînă acum, ai putea să-i convingi pe oameni...

— Există doar un singur om care trebuie convins, făcu Mal, şi acesta-i tocmai Corwin Brayt. Şi nu cred să reuşesc. E

doar o impresie, dar simt cum mă judecă pe mine şi munca mea. Simt - Mal ezită - că tipu-i o ghilotină.

— Nu-i aşa, replică Jane. Nu poate fi chiar aşa. Dacă vrei, am să încerc să verific asta. Există unele posibilităţi. Ţi-aş răspunde chiar acum, pe loc, dacă l-aş considera un simplu administrator. Dar eu mă gîndeam la el ca la un savant şi cred că de asta l-am evaluat greşit.

Mal se încruntă neîncrezător.

— Doar nu vrei sa pretinzi că poţi face săpături pentru mine?

Ea zîmbi.

— Aşteaptă şi-ai să vezi, ripostă ea. Pur şi simplu, eu însămi aş vrea să descopăr ce-i poate pielea.

— Iată un alt aspect important, făcu Mal mohorît. Ştiu că sună ireal, dar, dacă am dreptate, cercetările făcute pe delfini sînt foarte importante, mai importante decît orice altceva pe lumea asta.

Dintr-o dată, ea se ridică, de la masă.

— Am să încep verificările chiar acum, zise ea. De ce nu te întorci pe insulă? Eu mai zăbovesc puţin pe aici, apoi vin şi eu cu şalupa.

— Dar nu ţi-ai terminat masa, zise Mal. De fapt, nici nu te-ai atins de mîncare. Întîi mănîncâ, şi-apoi dă-i drumul.

— Aş vrea să vorbesc cu cîţiva oameni şi pentru asta trebuie să-i prind în timp cît ei sînt la posturile lor, răspunse ea. Convorbirile astea la distanţă îţi iau cam mult timp. Îmi pare sincer rău. O să cinăm noi odată şi-o-dată, nu-i aşa?

— Cu siguranţă, zise el.

Ea-i dărui unul din zîmbetele care aveau darul să-i topească toată dezamăgirea şi apoi plecă.

O dată ce ea plecase, Mal descoperi că nu-i mai este foame. Îl chemă pe chelner şi reuşi să anuleze comanda. Mai stătu cît să dea pe gît două pahare, ceea ce era un eveniment la el. Apoi plecă cu elicopterul înapoi pe insulă.

Pete Adant îl interceptă pe drumul dintre pista de aterizare şi delfinariu.

— În sfîrşit, glăsui Pete. Corwin vrea să te vadă cam peste o oră, cînd s-o întoarce. A şters-o puţin pe continent.

De obicei, o asemenea veste avea darul de a-i redeştepta presimţiri întunecate privind anularea fondurilor pentru cercetări, ceea ce îl afecta foarte mult pe Mal. Dar paharele golite pe stomacul gol îl cam anesteziau. Dădu din umeri şi se îndreptă spre bazin. Delfinii erau tot acolo, înotînd la fel de ciudat ca înainte. Sau îi juca imaginaţia vreo festă? Mal se aşeză pe scaunul de lîngă bazin, chiar în faţa aparaturii care convertea dialogul delfinilor în simboluri vizuale. îşi puse căştile şi conectă microfonul. Brusc, îşi dădu seama cît de inutile erau toate astea. Făcuse toate lucrurile astea timp de şase ani, zi de zi. Şi care erau pînă acum rezultatele? Kilometri de bandă de magnetofon înregistrau doar eşecul unei conversaţii cu delfinii. Îşi scoase căştile şi le puse lîngă el.

Îşi aprinse o ţigară admirînd cu priviri ambigue dansul subacvatic al delfinilor. Să numeşti asta balet era ca şi cum te-ai fi mulţumit cu ce scria pe o etichetă. Graţia şi perfecţiunea mişcărilor lor răscolind apa era dincolo de orice balet imaginat de oameni.

Se gîndi din nou la ce-i spusese lui Jane Wilson, despre refuzul delfinilor de a ataca oamenii, chiar dacă oamenii continuau să-i rănească şi să-i ucidă. Se gîndi la faptul - dovedit - că delfinii îşi salvau semenii accidentaţi sau răniţi.

Se gîndi la caracterul lor jucăuş, la afecţiunea lor şi la complexitatea limbajului lor. Comparaţi cu ei, omul obişnuit avea un aspect jalnic. Inteligenţa delfinului nu adăpostea înclinaţii vizibile pentru război, crimă, ură sau violenţă. Nici nu-i de mirare - se gîndi Mal - că avem atîtea dificultăţi în înţelegerea lor. În mediul şi-n condiţiile lor naturale, sînt exact ceea ce ar vrea omul să fie. Noi avem tehnologia şi capacitatea de a ne folosi de obiecte, dar din multe puncte de vedere sîntem nişte animale.

Cine ar putea decide care-i mai bun? se gîndi el, urmărindu-le mişcările cu acea melancolie vagă provocată de paharele băute pe stomacul gol. Poate aş fi mai fericit dacă aş fi delfin. Pe moment, ideea i se păru deosebit de atractivă. Marea nesfîrşită, libertatea şi lipsa oricărui complex, caracteristic culturii umane. Îi veniră în minte nişte versuri:

„Veniţi, copii - mormăi el - haideţi să zburdăm.
În sus şi-n jos, oriunde...”

Observă că cei doi delfini se opriseră în apă şi sesiză că

microfonul rămăsese deschis. Capetele lor se întorseseră spre microfonul subacvatic instalat la capătul bazinului. Îşi aminti şi de celelalte versuri şi le recită pentru delfini.

„Acum îmi vin fraţii din golf,
Cînd vîntul se zbate pe ţărm,
Cînd valurile se izbesc de ţărm,
Închipuind salturi de cai sălbatici
Zvîrcoliri bezmetice din ape spumegînde.”

Se opri brusc, aproape ameţit. Privi în jos spre delfini. Pentru o clipă, îi văzu aşteptînd în faţa microfonului. Castor se întoarse şi veni la suprafaţă. Întîi ieşi botul, apoi tot capul şi-l privi fix pe Mal. Cuvintele se desprinseră din narină ca pronunţate de buze omeneşti.

- Haide, Mal, zise el, să zburdăm. În sus şi-n jos, oriunde.

Polux ieşi lîngă Castor. Mal îi privi îndelung, apoi îşi fixă privirea pe magnetofon. Înregistrase vocea lui aşa cum se auzise în bazin, iar pe piste separate, înregistrarea păstrase ritmicitatea sunetelor delfinilor. Propriile-i cuvinte fuseseră convertite în ultrasunete.

Încă holbîndu-se, Mal se ridică în picioare. Mintea lui era încă prea zguduită de uimire ca să mai poată articula vreun cuvînt. Clătinîndu-se ca un om care orbecăia prin ceaţă, ajunse la celălalt capăt al bazinului, unde apa era doar pînă la şold.

- Haide, Mal, făcu unul dintre delfini, şi amîndoi îl priviră ţinîndu-şi capetele suprafaţa apei Să zburdăm! în sus şi-n jos ! Oriunde!

Pas cu pas, Mal se pomeni în bazin. Simţi prin pantaloni răcoarea apei, trecîndu-i de şold o dată cu ultima treaptă. Cîţiva metri mai încolo, delfinii îl priveau aşteptînd. Cu apa şiroind pe el, Mal îi privea la rîndul său aşteptînd ceva, un semn care să-i spună ce să facă. Nu-i dădură nici un semn. Aşteptau. Acolo apa-i trecea peste cap. Se aruncă în apa adîncă şi, plonjînd sub apă, îşi ţinu respiraţia. Sub privirile tulburate de apă se întindea fundul cenuşiu al bazinului. Alunecă încet deasupra lui, înălţîndu-se puţin şi, deodată, se pomeni cu delfinii lîngă el, atingîndu-l uşor, trecînd de el, incluzîndu-l în dansul lor subacvatic. Auzi sunetul conversaţiei lor, realizînd că vorbeau într-un spectru sonor dincolo de limita percepţiei lui. Nu ştia ce-şi spuneau, nu putea percepe sensul mişcărilor în care-l induseseră, dar simţea că voiau să-i transmită ceva. Începu să

simtă lipsa de aer. Îşi ţinu respiraţia cît putu de mult, apoi se ridică la suprafaţă. Erupse din apă inhalînd aer, iar cei doi delfini ieşiră şi ei ca sa-l privească. Plonjă din nou. „*Sînt un delfin, îşi spuse el cu încăpăţînare. Nu sînt om, sînt delfin şi toate astea înseamnă... Ce?*”

Se scufundă de mai multe ori şi de fiecare dată insistenţa şi precizia mişcărilor făcute de delfini îl convinseră tot mai mult că era pe calea cea bună. Reveni la suprafaţă. Îşi dădu seama că nu îndrăznea să ducă lucrurile prea departe. Se întoarse şi înotă spre treptele de la capătul bazinului.

— Hai, Mal, să zburdăm! izbucni vocea delfinului în urma lui şi el se răsuci să vadă capetele lui Castor şi Polux, care-l priveau cu boturile deschise.

— Haideţi, copii, zburdaţi! repetă el îndată ce fu în stare să vorbească. Se repezi spre clădirea masivă a magaziei de la capătul bazinului şi deschise uşa de la compartimenţul cu echipament subacvatic. Îi trebuiau o grămadă de lucruri ca să se simtă ca un delfin. Înşfăca un rezervor de oxigen şi o mască. Acum delfinii nu respirau sub apă mai bine ca el. Începu să arunce lucrurile afară.

Un minut mai tîrziu, se întoarse la bazin cărînd masca, labele de înot şi tubul de oxigen. În mînă ţinea cîţiva metri de frînghie uşoară. Se aşeză pe trepte şi-şi lipi picioarele, legîndu-le cu frînghia. Apoi se aruncă greoi în apă. Cu faţa în jos, privind fundul bazinului prin vizorul măştii şi încercă să-şi mişte picioarele aidoma cozii delfiniîor cînd plonjau spre adîncuri.

După cîteva momente, reuşi cîte ceva. Delfinii apărură lîngă el. De la un timp, rămase din nou fără aer şi trebui să revină la suprafaţă. Dar o făcu la fel ca un delfin şi avu grijă să inspire adînc înainte de a plonja, imitînd mişcările delfinilor. „*Gîndeşte ca un delfin* - repetă el într-una - *sînt un delfin. Şi asta-i lumea mea*.” Iar Castor şi Polux erau lîngă el.

Soarele apunea peste apele oceanului cînd se hotărî să iasă pe uscat, tîrîndu-se obosit pe trepte şi se aşeză pe marginea bazinului. Trupul lui şiroind de apă simţea bătaia rece a vîntului. Îşi eliberă picioarele, îşi dădu jos labele şi masca şi se îndreptă clătinîndu-se spre magazie. Din încăperea alăturată luă un prosop, începînd să-şi frece trupul, apoi se îmbrăcă cu un vechi halat de baie, care atîrna acolo. Se aşeză în balansoarul de aluminiu de lîngă magazie şi oftă vlăguit.

Privi soarele roşiatic scufundat în ocean şi simţi o senzaţie de mulţumire. În bazinul tot mai întunecos, cei doi delfini înotau în acelaşi ritm.

— Mal!

Vocea lui Corwin Brayt îl făcu să-şi întoarcă privirile. Cînd dădu cu ochii de bărbatul înalt şi impasibil, care venea spre el alături de silueta zveltă a lui Jane, Mal se ridică precipitat din balansoar. Se îndreptară spre el.

— De ce n-ai venit cînd te-am chemat? zise Brayt. I-am lăsat vorbă lui Pete şi nici n-am ştiut cînd te-ai întors de pe continent pînă-n clipa cînd şalupa a adus-o pe Jane Wilson, iar ea mi-a spus tot.

— Scuză-mă, zise Mal. Cred că am dat peste ceva aici...

— Nu-mi veni mie cu chestii de-astea. Vocea aspră a lui Brayt era încărcată de furie. Trebuia să-ţi comunic nişte lucruri importante, dar acum nu mai am timp, afară doar dacă las să-mi scape ultimul avion spre St. Louis. Regret că trebuie să ţi-o spun astfel... îşi reaminti ceva şi se întoarse spre Jane. Avem cîteva chestiuni particulare de discutat şi dacă ne-aţi lăsa o clipă...

— Desigur, zise ea.

Se întoarse şi se îndepărtă de ei, îndreptîndu-se spre marginea magaziei. Delfinii o stropiră cu apă. Soarele apusese şi, ca în toate nopţile tropicale, stelele se şi vedeau pe cer.

— Dă-mi voie să-ţi spun, începu Mal. Mă refer la cercetări...

— Regret, zise Brayt. Nu mai are rost să-mi vorbeşti despre astea. Voi fi plecat pentru o săptămînă şi aş vrea s-o supraveghezi pe Jane Wilson cît timp se mai preumblă pe aici. Coborî vocea. Am vorbit la telefon, chiar în după-amiaza asta, cu un redactor de ta „Background Monthly”, care nu-şi amintea de nici un reportaj în acest sens şi nici de numele ei...

— O fi fost vreunul nou, presupuse Mal. Cineva care habar n-are de ea.

— Oricum, acum nu mai are nici o importanţă, rosti Brayt. Aşa cum ţi-am spus, regret că trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă într-un asemenea mod făptul că Willemie a decis să sisteze finanţarea acestei staţiuni. Zbor la St. Louis pentru unele amănunte. Ezită un moment. Sînt sigur că bănuiai asta, Mal.

Mal căscă ochii sub impresia şocului.

— Era inevitabil, continuă Brayt inexpresiv. Ştiai şi tu

asta. Se opri. Îmi pare rău.

— Dar staţiunea poate funcţiona şi fără fondurile de la Willemie! zise Mal, regăsindu-şi vocea. Ştii asta. Şi chiar astăzi am descoperit soluţia! Chiar în după-amiaza asta! Ascultă-mă! Cînd Brayt încercă să se degajeze, îl apucă de braţ. Delfinii au tot încercat să ne contacteze. Nu aşa, dintr-o dată, şi mai ales nu cei pe care-i capturam în cadrul experimentului. Doar în momentul cînd am deschis bazinul spre marea liberă. Singura problemă era că noi încercam să discutăm doar prin spectrul sonor... şi asta le era imposibil.

— Scuză-mă, zise Brayt, încercînd să se elibereze.

— Ascultă-mă odată! făcu Mal disperat. Procesul lor de comunicare este incredibil de complex. Este ca şi cum tu şi eu am discuta folosind capacitatea unei orchestre simfonice. Ei nu folosesc doar sunetele între 80-120 de kilociclii pe secundă, ci şi mişcări, contactul direct, şi toate astea în funcţie de aspectul oceanului în acel moment.

— Trebuie să plec.

— Un moment. Îţi aminteşti de presupunerea lui Lilly despre metodele lor de navigaţie? Sugera o metodă multivariabilă, utilizînd temperatura, viteza şi gustul apei, poziţia stelelor, soarelui ş.a.m.d., percepînd toate astea instantaneu. Evident, aceste lucruri sînt perfect valabile şi este clar că modul lor de comunicare foloseşte sunetul, simţul tactil, poziţii şi mişcări ale corpului. Acum, că ştim toate astea, putem intra în mare alături de ei, încercînd să folosim toate posibilităţile acestea de comunicare. Nici nu-i de mirare că pînă acum n-am schimbat decît semne primitive, restrînse doar la sunete. Este ca şi cum am limita comunicarea interumană la substantivele din fiecare frază, în timp ce structura frazei...

— Îmi pare foarte rău, zise Brayt scorţos. Ţi-am spus, Mal. Nici unul din aceste lucruri nu mai are acum nici o importanţă. Decizia Fundaţiei este bazată pe raţiuni financiare. Au dat o grămadă de bani doar să vadă staţiunea luînd-o razna. Nu se mai poate face nimic. Îşi eliberă braţul. Regret, zise el încă o dată. Mă întorc într-o săptămînă. Te-ai putea gîndi cum să împachetezi lucrurile pe aici.

Cu asta, se întoarse şi plecă, dînd ocol clădirii şi luînd-o spre terenul de aterizare al elicopterelor. Mal, zguduit, privea silueta lui înaltă şi zveltă pierzîndu-se în beznă.

— Nu mai contează, răsună în urechile lui vocea blîndă a lui Jane. Se întoarse şi o surpririse fixîndu-l cu privirea. N-o să mai ai nevoie de fondurile de la Willemie.

— El ţi-a spus asta? Mal o văzu dînd din cap şi zîmbind în întunericul care o învăluia. Ai auzit tot? De la distanţa aia?

— Da, zise ea. Şi ai avut dreptate în privinţa lui Brayt. Am aflat eu răspunsul în locul tău. Tipu-i trimis de Fundaţia Willernie ca să ţină pîinea şi cuţitul şi să decidă dacă staţiunea merită sau nu alte fonduri.

— Dar trebuie să le primim! făcu Mal. N-ar fi nevoie de prea mult, dar trebuie să intrăm în mare şi să perfecţionăm acolo un mod de comunicare propriu delfinilor. Trebuie să folosim modul lor de comunicare, nu să le impunem propria noastră manieră. Ştii, în după-amiaza asta am avut o revelaţie...

— Ştiu, spuse ea. Ştiu totul despre asta.

— Adevărat? se holbă el. Cum naiba de ştii?

— Ai fost pus sub observaţie toată după-amiaza asta, îl lămuri ea. Ai dreptate. Tu ai trecut de bariera mediului ambiant. De aici, este doar o chestiune de procedură.

— Am fost pus sub observaţie? Cum? Brusc, ăsta i se păru lucrul cel mai important. Dar am nevoie de bani, continuă el. Asta ia timp şi echipament, toate costă bani...

— Nu. Vocea ei era incredibil de blîndă. Nu mai trebuie să descoperi metode. Ai şi făcut-o, Mal. Astăzi, tu şi delfinii, aţi trecut de bariera care despărţea două specii diferite. Asta, pentru prima oară în istoria omenirii. Asta era ceea ce trebuia făcut, iar tu ai fost o parte a programului. Fii fericit că ştii asta.

— Fericit? Aproape că strigase la ea. Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Iartă-mă! O umbră traversă figura ei. O să-ţi arătăm noi cum să dialoghezi cu delfinii, Mal. Poate şi alte lucruri. Figura ei se ridică spre el mîngîiată de lumina palidă a stelelor şi de lumina vagă a apusului. Ştii, ai intuit lucruri dincolo de aceşti delfini. Ideea ta privind capacitatea de comunicare cu o altă specie, privită ca un exerciţiu al unei civilizaţii care n-a luat încă legătura cu o altă civilizaţie din galaxie, a fost extrem de corectă.

Se uită spre ea. Era atît de aproape de el, încît îi putea simţi căldura trupului, deşi nu se atinseseră. O vedea, o simţea înaintea lui. Iar el întîlni din nou profunzimea emoţiei ciudate

care-l învăluise la prima lor întîlnire. Emoţia aceea profundă pe care o simţise pentru ea era aceeaşi de acum. Înţelese totul dintr-o suflare.

— Vrei să spui că nu eşti de pe Pămînt?

Vocea-i suna răguşită şi nesigură. Nu era prea sigur de ceea ce vedea prin beznă, dar i se păru că două lacrimi începuseră să lucească în ochii ei.

— Da, rosti ea încet într-un tîrziu. Privită prin prisma gîndirii tale, sînt şi eu o fiinţă umană.

Îl năpădi dintr-o dată o bucurie imensă. Era bucuria celui care, crezînd că pierduse totul, descoperă chiar atunci ceva de o infinită valoare.

— Dar cum? strigă el agitat, cu respiraţia tăiată. Arătă spre stele. Dacă vii de acolo, de undeva de sus, cum poţi fi la fel de umană?

Ea-şi lăsă capul în jos, ferindu-se de privirile lui.

— Iartă-mă, zise ea, dar nu pot să-ţi explic.

— Nu poţi să-mi spui? Oh, făcu el lăsînd să-i scape un hohot scurt. Crezi că n-am să pot înţelege?

— Nu. Vocea ei era aproape o şoaptă. Vreau să spun că nu-mi este permis să-ţi explic asta.

— Nu-ţi este permis? El simţi un frison neliniştitor. Dar Jane rămăsese subit fără cuvinte. Nu ştiu exact cum să-ţi spun, dar este important pentru mine să ştiu asta. Din prima clipă cînd te-am văzut... Eu... Vreau să spun că probabil tu nu simţi ceva similar şi nu ştii... despre ce vorbesc.

— Ba da, şopti ea. Ştiu şi asta...

— Atunci... O privi. Ai putea cel puţin să-mi spui ceva care să-mi ofere o imagine. Adică... este doar o chestiune de timp acum. Vom fi de-acum împreună, ai tăi şi eu, nu?

Ea-l privi prin beznă.

— Nu, rosti ea. Nu vom fi împreună, Mal. Niciodată. Şi de aceea nu-ţi pot spune nimic.

— De ce? strigă el. N-o să fim împreună? Dar ai venit şi ai observat dialogul, nu?

Ea îl privi pentru ultima oară, apoi îi vorbi. El, auzind ce i se spunea, stătu încremenit ca o statuie, deoarece înţelese că nu mai era nimic de făcut. Iar ea, răsucindu-se încet, plecă fără grabă de lîngă el, ajunse la marginea bazinului, trecu peste trape, intră în apa învolburată, unde delfinii se avîntară în

întîmpinarea ei. Vînzoleala lor făcea să spumege apa.

Apoi, ca într-o vrajă, înotară toţi trei la suprafaţa apei spre ieşirea la ocean. Şi continuară să înoate aşa pînă se pierdură în întunericul valurilor atinse în treacăt de lumina stelelor.

Într-un tîrziu, lui Mal îi trecu prin minte că delfinii o aşteptaseră în tot acest timp. Toţi delfinii care vizitaseră staţiunea fuseseră lăsaţi să plece liberi şi să revină cînd voiau. Delfinii ştiau, poate de secole, că mult aşteptaţii oaspeţi din stele doar pentru ei ar fi putut veni.

Traducere de Silviu Genescu